

**TRABAJO FINAL DE GRADO EN TRADUCCIÓN E
INTERPRETACIÓN**

TREBALL FINAL DE GRAU EN TRADUCCIÓ I INTERPRETACIÓ

Departament de Traducció i Comunicació

TÍTULO / TÍTOL

**La representació de l'estructura de l'Estat a les Corts
Valencianes. Una anàlisi crítica dels *topoi* de la
Legislatura I (1983) a la Legislatura IX (2015)**

Autor/a: Dìamar Ferrer García

Tutor/a: Esther Monzó Nebot

Fecha de lectura/ Data de lectura: Juny de 2016

Resumen/ Resum:

En aquest estudi analitzem les manifestacions ideològiques en els discursos d'investidura referents a l'estructura política Estatal. Concretament, analitzem com es difon la ideologia a través de tries lingüístiques emprades de forma manipulativa pels representants de cada grup parlamentari. L'estudi permetrà mostrar a la societat l'instrumentari lingüístic emprat per manipular els discursos. L'objectiu d'aquest estudi és demostrar que, a partir de les tries lingüístiques, la ideologia de cada grup parlamentari coneix una representació determinada de l'espai social i les possibilitats de projecció futura al llarg de tot el discurs d'investidura.

Per aconseguir justificar el nostre objectiu, hem definit unes preguntes de recerca que plantegen: quins *topoi* incorporen l'imaginari col·lectiu que manifesta la idea de submissió a estructures estatals en els discursos parlamentaris? i, hi ha discursos que entenen la Comunitat Valenciana com un espai polític propi? Quins *topoi* transmeten aquesta idea? Aquestes preguntes fomenten la nostra hipòtesi, la qual exposa que, quan l'orador és d'un partit d'ideologia conservadora, els *topoi* referits a la Comunitat Valenciana, presents en els discursos d'investidura de les Corts Valencianes, mostren submissió a l'estructura estatal, mentre que, quan l'orador pertany a un partit progressista, aquesta submissió no és present.

Per demostrar aquesta hipòtesi hem delimitat el nostre corpus als discursos d'investidura compresos entre la Legislatura I (1983) i la Legislatura IX (2015). Hem analitzat aquests textos seguint en els fonaments teòrics de l'Anàlisi Crítica del Discurs i ens hem basat en l'anàlisi de *topoi*. A partir de la delimitació de dos *topoi* referits a la hipòtesi plantejada, hem buscat quines eren les tries lingüístiques que feien referència a cada *topos* i hem establert un model d'anàlisi agrupava aquests elements lingüístics en etiquetes. A partir d'aquest model hem codificat els textos per obtenir dades rigoroses.

Palabras clave/ Paraules clau: (5)

Topoi, Anàlisi Crítica del Discurs, discursos d'investidura, Corts Valencianes, ideologia.

Agraïments

En primer lloc, m'agradaria donar les gràcies a qui ha estat en tot moment al meu costat, la professora Esther Monzó, per la seua orientació i per la seua qualitat intel·lectual i humana.

També vull dedicar aquests agraïments a la meua família, parella i amics, pel temps que he dedicat a la feina i a aquest treball i no a ells.

A més, com no, donar les gràcies a tots els diputats de les Corts Valencianes que col·laboraren amablement en les entrevistes realitzades, encara que aquestes finalment no s'hagen pogut incloure, en especial a la Diputada enginyera tècnica d'Obres Públiques.

Per últim, vull agrair a totes aquelles persones que han aportat el seu òbol en aquest treball de recerca, el qual m'agradaria que fora el primer de molts treballs d'investigació.

ÍNDIX

1. Introducció.....	7
2. Fonaments teòrics	9
2.1. Concepte de <i>discurs</i>	9
2.2. Concepte de ideologia.....	9
2.3. Anàlisi Crítica del Discurs	10
2.3.1. Definició	10
2.3.2. Característiques.....	10
2.3.2.1. Principis bàsics	11
2.3.2.2. Metodologia i teoria.....	12
2.3.3. Ideologia i interpretació	12
2.3.3.1. Aspectes cognitius	12
2.3.3.2. Aspectes socials	13
2.3.3.3. Tries lingüístiques.....	13
2.3.4. Manipulació	14
2.3.5. Síntesi de conceptes	14
3. Metodologia.....	15
3.1. Objecte d'estudi i objectius	15
3.2. Preguntes de recerca	16
3.3. Hipòtesi.....	16
3.4. Anàlisi de <i>topoi</i>	16
3.4.1. Definició	17
3.4.2. Delimitació	18
3.4.3. Mètode d'anàlisi	19
3.5. Corpus.....	21
3.5.1. Les Corts Valencianes	22
3.5.2. Discursos d'investidura	24
4. Anàlisi.....	25
4.1. Resultats i interpretació	25
4.2. Verificació de la hipòtesi	27
5. Conclusions.....	29
6. Bibliografia	32
6.1. Obres de referència	32
6.2. Consultes electròniques	33
7. Annexos	35
7.1. Grups parlamentaris dels discursos analitzats	35
7.2. Resultats de la codificació dels discursos	37
7.2.1. Nombre total d'elements lingüístics per <i>topoi</i>	37
7.2.2. Nombre total d'elements lingüístics per <i>topoi</i> i legislatura	37
7.2.3. Nombre total de <i>topoi</i> per discurs.....	38
7.2.4. Segments <i>Topos</i> 1	39
7.2.4.1. Legislatura I.....	39
7.2.4.2. Legislatura II.....	40
7.2.4.3. Legislatura III	43
7.2.4.4. Legislatura IV	45
7.2.4.5. Legislatura V.1	47
7.2.4.6. Legislatura V.2	48
7.2.4.7. Legislatura VI.....	49
7.2.4.8. Legislatura VII.....	50
7.2.4.9. Legislatura VIII.1	50

7.2.4.10. Legislatura VIII.2	51
7.2.4.11. Legislatura IX	51
7.2.5. Segments de <i>topos</i> 2	52
7.2.5.1. Legislatura I.....	52
7.2.5.2. Legislatura II.....	53
7.2.5.3. Legislatura III	54
7.2.5.4. Legislatura IV	55
7.2.5.5. Legislatura V.1	57
7.2.5.6. Legislatura V.2	58
7.2.5.7. Legislatura VI.....	60
7.2.5.8. Legislatura VII.....	61
7.2.5.9. Legislatura VIII.1	62
7.2.5.10. Legislatura VIII.2	63
7.2.5.11. Legislatura IX	63
7.2.6. Frequència d'elements lingüístics.....	64
7.2.6.1. Elements lingüístics I.....	64
7.2.6.2. Elements lingüístics II	66
7.2.6.3. Elements lingüístics III.....	68
7.2.6.4. Elements Lingüístics IV	70
7.2.6.5. Elements Lingüístics V.1	72
7.2.6.6. Elements Lingüístics V.2	74
7.2.6.7. Legislatura VI.....	76
7.2.6.8. Legislatura VII.....	78
7.2.6.9. Legislatura VIII.1	80
7.2.6.10. Legislatura VIII.2	82
7.2.6.11. Legislatura IX	84
7.2.7. Elements lingüístics.....	87
7.2.7.1. Legislatura I.....	87
7.2.7.2. Legislatura II.....	97
7.2.7.3. Legislatura III	106
7.2.7.4. Legislatura IV	115
7.2.7.5. Legislatura V.1	121
7.2.7.6. Legislatura V.2	128
7.2.7.7. Legislatura VI.....	139
7.2.7.8. Legislatura VII.....	147
7.2.7.9. Legislatura VIII.1	151
7.2.7.10. Legislatura VIII.2	164
7.2.7.11. Legislatura IX	172
7.2.8. Percentatges	184
7.2.8.1. Legislatura I.....	184
7.2.8.2. Legislatura II.....	185
7.2.8.3. Legislatura III	187
7.2.8.4. Legislatura IV	189
7.2.8.5. Legislatura V.1	191
7.2.8.6. Legislatura V.2	193
7.2.8.7. Legislatura VI.....	195
7.2.8.8. Legislatura VII.....	197
7.2.8.9. Legislatura VIII.1	199
7.2.8.10. Legislatura VIII.2	201
7.2.8.11. Legislatura IX	203

7.3. Documents codificats.....	204
7.3.1. Legislatura I.....	204
7.3.1.1. Alianza Popular (AP).....	204
7.3.1.2. Partido Socialista Obrero Español (PSOE).....	211
7.1.1.3. Partit Comunista (PCE)	229
7.3.2. Legislatura II.....	243
7.3.2.1. Centro Democrático y Social (CDS)	243
7.3.2.2. Unió Valenciana (UV)7.3.2.3. Alianza Popular (AP)	256
7.3.2.4. Esquerra Unida - Unitat del Poble Valencià (EU-UPV)	271
7.3.2.5. Partido Socialista Obrero Español (PSOE).....	281
7.3.3. Legislatura III	300
7.3.3.1. Partido Popular (PP)	300
7.3.3.2. Unió Valenciana (UV)	316
7.3.3.3. Esquerra Unida (EU)	324
7.3.3.4. Partido Socialista Obrero Español (PSOE).....	332
7.3.4. Legislatura IV	345
7.3.4.1. Partido Popular (PP)	345
7.3.4.2. Unió Valenciana (UV)	366
7.3.4.3. Partido Socialista Obrero Español (PSOE).....	373
7.3.4.4. Esquerra Unida del País Valencià-Els Verds (EUPV-Els Verds) ...	383
7.3.5. Lagislatura V.1	395
7.3.5.1. Partido Popular (PP)	395
7.3.5.2. Partido Socialista Obrero Español (PSOE).....	409
7.3.5.3. Esquerra Unida del País Valencià (EUPV)	422
7.3.6. Legislatura V.2	433
7.3.6.1. Partido Popular (PP)	433
7.3.6.2. Partido Socialista Obrero Español (PSOE).....	451
7.3.6.3. Esquerra Unida del País Valencià-Els Verds (EUPV-Els Verds) ...	467
7.3.6.4. Grup Mixt	483
7.3.7. Legislatura VI.....	492
7.3.7.1. Partido Popular (PP)	492
7.3.7.2. Partido Socialista Obrero Español (PSOE).....	503
7.3.7.3. Esquerra Unida del País Valencià-Els Verds (EUPV-Els Verds) ...	515
7.3.8. Legislatura VII.....	526
7.3.8.1. Partido Popular (PP)	526
7.3.8.2. Partido Socialista Obrero Español (PSOE).....	533
7.3.8.3. Esquerra Unida-Bloc-Els Verds: Compromís del País Valencià.....	542
7.3.9. Legislatura VIII.1	550
7.3.9.1. Partido Popular (PP)	550
7.3.9.2. Partido Socialista Obrero Español (PSOE).....	564
7.3.9.3. Compromís	571
7.3.9.4. Esquerra Unida del País Valencià (EUPV)	579
7.3.10. Legislatura VIII.2	587
7.3.10.1. Partido Popular (PP)	587
7.3.10.2. Partido Socialista Obrero Español (PSOE).....	596
7.3.10.3. Compromís	607
7.3.10.4. Esquerra Unida del País Valencià (EUPV)	618
7.3.11. Legislatura IX	629
7.2.11.1. Partido Popular (PP)	629
7.2.11.2. Ciudadanos (C's)	639

7.2.11.3. Partido Socialista Obrero Español (PSOE).....	647
7.3.11.4. Compromís	664
7.3.11.5. Podemos – Podem.....	676

ÍNDIX DE TAULES

Taula 1: Definicions de conceptes emprats en l'estudi.	14
Taula 2: Esquema d'elements lingüístics referents al <i>topos 1</i>	20
Taula 3: Esquema d'elements lingüístics referents al <i>topos 2</i>	20
Taula 4: Esquema d'elements lingüístics referents al posicionament intermedi.	21
Taula 5: Períodes de les legislatures.	23
Taula 6: Sessions parlamentàries dels discursos analitzats.	24

1. Introducció

En aquest treball de fi de grau, analitzem *topoi* en els discursos parlamentaris de les Corts Valencianes. Per *topoi* entenem tots els elements lingüístics que justifiquen, de manera implícita, la línia argumental dels discursos. El treball se centra en l'estudi de les manifestacions ideològiques i de poder presents en els discursos d'investidura. Més concretament, en aquest estudi analitzem com difon el llenguatge una ideologia a través de les tries, conscients o no, dels oradors, els quals utilitzen l'instrumentari lingüístic de forma manipulativa. L'estudi permetrà visibilitzar davant la societat quins són els elements lingüístics més emprats en la manipulació dels discursos.

Primerament establim com a objecte d'estudi la ideologia present en la representació de la posició política de la Comunitat Valenciana respecte de l'Estat, i formulem els objectius tant generals com específics. Una vegada plantejat l'objecte, definim les dues preguntes de recerca següents: (1) com es manifesta la idea de submissió a estructures estatals en els discursos parlamentaris? Quins *topoi* incorporen l'imaginari col·lectiu d'aquesta idea?, i (2) hi ha discursos que entenguen la Comunitat Valenciana com un espai polític propi? Quins *topoi* transmeten aquesta idea? Aquestes preguntes ens ajuden a establir una hipòtesi *ex ante* doble, la qual exposa que: els *topoi* referits a la Comunitat Valenciana presents en els discursos d'investidura de les Corts Valencianes mostren submissió a estructures institucionals de l'Estat quan l'orador és d'un partit d'ideologia conservadora, mentre que aquesta submissió no és present en els discursos d'oradors pertanyents a partits progressistes.

Per estudiar les manifestacions ideològiques i de poder presents en els discursos delimitem com a corpus els discursos d'investidura del President de la Generalitat compresos entre la primera legislatura (1983) i la legislatura actual (2015). Una vegada delimitat el corpus, apliquem l'Anàlisi Crítica del Discurs com a fonament teòric de l'estudi. Sobretot, ens hem basat en les conceptualitzacions i modelitzacions realitzades per Fairclough (1989, 2003) i Wodak (2002, 2006, 2007). Hem realitzat l'anàlisi emprant mètodes quantitius, ja que aquests persegueixen la descripció d'allò que ocorre en la realitat social i se centren en la construcció d'un coneixement objectiu. També hem aplicat un paradigma crític, perquè estan dissenyats per oferir respostes als problemes i millorar o canviar les pràctiques socials.

Així mateix, decidim utilitzar l'anàlisi de *topoi* en la metodologia, ja que a partir de la relació i comparació de distints *topoi* trobats en els discursos podem aprofundir en la recerca d'elements lingüístics referents a l'estructura política estatal i els polisistemes. A més, definim una sèrie d'elements lingüístics, agrupats en termes que funcionen com etiquetes (codis) per identificar-los en l'anàlisi, els quals fan referència a cada *topos*. Així, establim un model d'anàlisi aplicable a tots els discursos.

Una vegada delimitades aquestes qüestions, estructurarem l'escrit de la manera següent. En primer lloc, trobem els fonaments teòrics en què es basa aquest estudi. Aquest apartat inclou els conceptes de *discurs* i *ideologia* i explica la teoria de l'Anàlisi Crítica del Discurs. Seguidament, expliquem la metodologia, formada per l'objecte i objectius d'estudi, les preguntes de recerca i la hipòtesi formulades. A més, en aquest apartat també incloem la descripció d'anàlisi de *topoi*, la delimitació i aplicació d'aquest tipus d'anàlisi i la justificació del corpus, on trobem un apartat dedicat a les Corts Valencianes i un als discursos d'investidura, per contextualitzar el corpus de l'estudi. Finalment trobem l'anàlisi amb els comentaris dels resultats i la interpretació juntament amb la verificació de la hipòtesi. Per concloure, incloem un apartat amb les consideracions finals i valoració de l'estudi, a més de possibles propostes per a futures recerques.

Al final d'aquest estudi incloem una bibliografia amb les obres citades i un annex amb els resultats empírics de l'anàlisi.

2. Fonaments teòrics

2.1. Concepte de *discurs*

Per introduir l'Anàlisi Crítica del Discurs, el fonament teòric principal d'aquest estudi, definirem prèviament els conceptes bàsics: discurs i ideologia. El terme *discurs* designa l'ús de la llengua en les activitats comunicatives i constitueix l'objecte d'estudi de l'anàlisi de textos (tant orals com escrits), el qual s'efectua en diversos nivells, des dels esdeveniments comunicatius que es donen en els diferents àmbits socials, fins els enunciats successius que produeixen aquests esdeveniments (Calsamiglia i Tusón, 1999: 15-17).

En l'anàlisi de discursos es tenen en compte tant les formes lingüístiques que adopta una actuació comunicativa, com els factors del context en què es realitzen, perquè aquestes formes lingüístiques són les que permeten donar raó al sentit que transmet el discurs en cada ocasió d'ús, a la funció que compleixen i a les normes i convencions socials i culturals que regulen (Escandell, 1996: 17-20). A més, els components paralingüístics i extralingüístics exerceixen també un paper important en el discurs. La dimensió social del discurs és així mateix fonamental: les situacions comunicatives, les institucions i les estructures socials donen forma al discurs, però al mateix temps són conformades per la pràctica discursiva (Escandell, 1996: 22-24).

En l'anàlisi dels discursos, la conversació és el punt central de l'estudi. Així, s'ha identificat anàlisi del discurs amb anàlisi de la conversa, i s'ha reservat el terme de discurs per a produccions orals, front al de text per a les produccions escrites. Això no obstant, l'objecte d'estudi de l'anàlisi del discurs ha convergit amb el de la lingüística del text, el qual es fa sobre produccions escrites. Així doncs, discurs fa referència tant a les produccions escrites com a les orals en aquest tipus d'anàlisi (Fairclough; 2003: 174).

2.2. Concepte de ideologia

L'Anàlisi Crítica del Discurs no es pot dissociar del concepte d'*ideologia*, que es materialitza lingüísticament en el discurs.

Les ideologies consisteixen en representacions socials que defineixen la identitat col·lectiva d'un grup, és a dir, les creences compartides sobre les condicions fonamentals i les maneres d'existència. Els diferents tipus d'ideologies són definits

segons els grups que les creen i adopten, com poden ser els moviments socials o partits polítics (van Dijk, 2005: 10).

Cal destacar que les ideologies no són meres creences socialment compartides, com el coneixement sociocultural o les actituds socials, sinó que el terme se circumscriu a creences axiomàtiques que controlen i organitzen altres creences socialment compartides (van Dijk, 2005: 10).

A més, com a fonament sociocognitiu de grups socials, les ideologies són adquirides gradualment i canvien segons els períodes històrics, depenent del grup en què s'emmarquen. Aquestes poden ser desenvolupades pels membres d'un grup, però de la mateixa manera, poden desintegrar-se gradualment (van Dijk, 2005: 10). També, els partits polítics tracten d'adaptar-se a les circumstàncies cognitives i contextuals que emmarquen una ideologia per poder complir la seua comesa, aconseguir votants.

En aquest estudi, hem tingut en compte elements que afecten la ideologia, com és el context (temps i espai), el contingut dels discursos (significat), les creences comunes de la societat que interpreta els discursos (fent èmfasi en les pressuposicions que podien sortir d'aquestes), els processos estratègics utilitzats en els discursos i la intencionalitat de l'orador (van Dijk, 2005: 16, 18, 20, 21, 25) per trobar quina seria la interpretació que en podria fer el receptor.

2.3. Anàlisi Crítica del Discurs

2.3.1. Definició

El marc teòric a partir del qual hem realitzat l'estudi és l'Anàlisi Crítica del Discurs (ACD), definida com un tipus d'investigació analítica del discurs en què s'estudia com es promulguen i reproduïxen les formes de dominació, creació i reproducció de desigualtats i usos abusius de poder a través de textos (orals o escrits) emmarcats en un context polític i social concret (van Dijk, 1999: 23).

2.3.2. Característiques

Encara que l'ACD està basada principalment en teories lingüístiques anteriors, com per exemple la Teoria crítica de l'Escola de Frankfurt (van Dijk, 1999: 23), o la Teoria sociolingüística i gramàtica de Chomsky (Wodak, 2007: s.p.), el que diferencia aquesta anàlisi de les anteriors és la inclusió del context com a part fonamental dintre de

l'anàlisi del contingut lingüístic (Fairclough, 1989: 111, 116). Així, l'Anàlisi Crítica del Discurs tracta sobretot la dimensió discursiva de l'abús de poder (van Dijk, 1994: 7) i se centra especialment en l'anàlisi del contingut, deixant enrere les pràctiques analítiques anteriors en què el centre de l'estudi era l'enfocament lingüístic (*vid infra*, 2.3.3.3.)

L'ACD no sols se centra en què és el que es manifesta en els textos, sinó en el que es palesa en els processos i les estructures socials que els produeixen (Wodak, 2002: 12). Dintre d'aquests processos i estructures, les persones (o grups de persones), enteses com subjectes marcats socio-històricament (costums, valors, temps i espai), creen significats en la interacció amb el text (Wodak, 2002: 12). L'ACD també considera que s'han de tenir en compte les pràctiques discursives (canvis), la intertextualitat i la interdiscursivitat com a factors que afecten la interpretació d'un text (Wodak, 2002: 12).

2.3.2.1. Principis bàsics

Wodak (2002: 14-15) proposa 10 principis bàsics de l'ACD:

1. Es tracta d'un enfocament interdisciplinari, és a dir, no sols té en compte una única disciplina.
2. Utilitza un enfocament orientat al problema (la manipulació, en aquest cas), on l'interès rau en els problemes socials, i no en els elements lingüístics, la qual cosa determina la natura de les conclusions possibles.
3. No hi ha cap teoria o metodologia concretes aplicables a tots els estudis, sinó que aquestes es trien i s'adapten depenent del problema que es tracte.
4. L'estudi sempre té un tema de treball (relacionat amb estructures de poder, domini i submissió) i una població definides.
5. Es tracta d'un estudi abductiu, és a dir, es troba en constant moviment i permet la redefinició del disseny de recerca.
6. Abasta gèneres i espais múltiples.
7. Té en compte el context històric, a partir del qual analitza els canvis socials.
8. Les categories i ferramentes es defineixen tenint en compte els punts anteriors junt amb el problema d'investigació. Per tant, construeix l'instrumentari *ad hoc*.
9. Les grans teories poden servir com a fonaments (bases), per a així emmarcar els distints enfocaments d'un estudi.

10. Se centra en la pràctica i l'aplicació posterior, per poder compartir els resultats dels estudis en un intent de canviar les pràctiques discursives i socials (evitar manipulació).

2.3.2.2. Metodologia i teoria

Seguint Wodak, aquest tipus d'anàlisi no compta amb cap metodologia ni teoria definides i comunes per a totes les investigacions, sinó que combina distints mètodes lingüístics i perspectives socials crítiques. Així doncs, cada estudi té una posició teòrica pròpia a partir de la combinació de metodologies i mètodes específics (l'anàlisi de *topoi* en el cas d'aquest estudi) (Wodak, 2007: s.p.).

2.3.3. Ideologia i interpretació

L'ACD és una forma d'estudi útil per comprendre els mecanismes de poder en la societat. Amb l'anàlisi de formes lingüístiques és possible descobrir les estructures i estratègies de la legitimació del poder, així com els processos i estructures que utilitza aquest (van Dijk, 1994: 10).

Allò que diferencia l'ACD d'altres tipus d'anàlisi de discursos és que en aquesta també es té en compte la interpretació que es fa dels discursos, és a dir, què és el que arriba al receptor. L'ACD estudia la interpretació del contingut del discurs a partir dels aspectes cognitius, dels socials i de les tries lingüístiques. Aquests aspectes, com veurem a continuació, estan relacionats entre si i afecten en major o menor mesura la comprensió del discurs (Fairclough, 1989: 142, 146, 150; Wodak, 2006: 182).

Atès que la interpretació d'un discurs depèn dels valors i la identificació dels participants amb un grup social i cultural, enfocarem l'explicació dels tres aspectes a partir de la ideologia, ja que és l'eix que permet unificar i modificar les relacions que s'estableixen entre aquests tres.

2.3.3.1. Aspectes cognitius

L'orador empra la ideologia per modificar el context situacional, és a dir, totes les circumstàncies en què ens basem per entendre el contingut d'un discurs. L'orador també apel·la al coneixement comú, ja que tant l'orador com els receptors comptem amb una sèrie de pressuposicions (assumpcions prèvies enteses com a veritats) que canvien la manera d'interpretar el discurs (Fairclough, 1989: 146-149). Aquestes pressuposicions

també estan determinades per les experiències prèvies de cada persona i el temps i l'espai en què es desenvolupen els discursos (van Dijk, 1984: 55, 84, 149) i poden donar com a resultat el rebuig (fals) o l'acceptació (vertader) del contingut del discurs. A més, es veuen afectades pel tema, l'organització i el marc del discurs (Fairclough, 1989: 146-149).

2.3.3.2. Aspectes socials

En segon lloc, la ideologia també modifica l'ordre social, determinat pels mateixos participants (orador i receptors) (van Dijk, 1984: 13-23; Fairclough, 1989: 150-154; Wodak, 2006: 181-182). Aquest ordre social també està determinat per aspectes com la història, la qual afecta el discurs segons el temps i l'espai en què es realitza, i pels aspectes que afecten els participants que hem comentat en el punt anterior (Fairclough, 1989: 150-154). Aquesta modificació dels aspectes socials és omniscient, ja que l'orador utilitza la ideologia per alterar aspectes lingüístics o per apel·lar al context, però mai no afecta directament aspectes socials.

2.3.3.3. Tries lingüístiques

Per últim, l'orador tria elements lingüístics segons la ideologia que vol transmetre. L'orador també té en compte els aspectes cognitius i socials comentats a l'hora de fer aquesta tria d'elements lingüístics (Fairclough, 1989: 119-137, 143-144, 155-160). Els oradors (en el cas d'aquest treball, polítics), modifiquen la interpretació que fan els receptors dels discursos mitjançant elements lingüístics com el vocabulari, la gramàtica o la sintaxi (Fairclough, 1989).

Quant a recursos gramaticals s'utilitzen metàfores, reiteracions o sinonímies (Fairclough, 1989: 119-137; Fairclough, 2003: 502-505; Wodak, 2006: 180-184). També, sovint, es modifica l'ordre del discurs, o la tria dels gèneres i estils; modificacions que afecten la dimensió semiòtica del discurs (com estudia l'enfocament cognitiu) (Fairclough, 1989: 119-137; Fairclough, 2003: 502-505, van Dijk, 1994: 58-59). D'aquesta manera, trobem que una mateixa paraula pot implicar diferents significats depenent del discurs en què es trobe, qui l'oralitza, a qui està destinada, amb quina finalitat s'ha utilitzat i de quina manera s'ha fet (Wodak, 2002: 15-22).

2.3.4. Manipulació

Així doncs, veiem que la ideologia s'utilitza tant en la producció dels discursos com en la interpretació d'aquests, per tal d'imposar una dominació (poder), en aquest cas per part d'un partit polític. La ideologia és capaç de modificar la comprensió d'un discurs a partir de la manipulació d'aspectes socials, cognitius i tries lingüístiques, perquè es troba al centre de l'esquema que els relaciona. Per aquest motiu, la política, conscient del poder que exerceix la llengua, utilitza aquesta com a eina de manipulació en els discursos parlamentaris, ja que la finalitat dels polítics és aconseguir *audiència* (Fuentes, 2009: 173-174), és a dir, votants, per a acumular poder i exercir dominació sobre una societat (Fairclough, 2003: 502-505).

És en aquest punt, on l'ACD entra en acció per mostrar a la resta de participants, que no són conscients d'aquesta manipulació, les pràctiques utilitzades per modificar la seua ideologia, i aconseguir, d'aquesta manera, un domini sobre altres membres de la societat.

2.3.5. Síntesi de conceptes

La taula següent conté una síntesi amb breus definicions dels conceptes emprats en l'estudi:

Crític(a)	En el concepte "Anàlisi Crítica del Discurs", "crítica" fa referència a la disposició a la reflexió i a la problematització, és a dir, analitzar els diferents punts de vista que pot comportar el que diu l'orador. Ser crític, en aquest context, no significa ser negatiu o rebutjar tot allò que és dit, sinó ser escèptics (Wodak, 2007: s.p.).
Context	Conjunt de factors, tals com la societat a la qual pertany una persona, la ideologia, la història i les experiències d'aquesta, que modifiquen la interpretació del discurs dels participants.
Poder	El poder és la voluntat que busca imposar una voluntat per damunt dels altres (Weber, 1978).
Intertextualitat	Relació que un text manté amb altres textos, ja siguin orals o escrits. El conjunt de textos amb què es vincula un text constitueixen un context, el qual influeix tant en la producció com en la comprensió del discurs.

Taula 1: Definicions de conceptes emprats en l'estudi.

3. Metodologia

3.1. Objecte d'estudi i objectius

L'objecte a partir del qual s'ha elaborat aquesta investigació és la ideologia en els discursos de les Corts Valencianes present en la representació de la posició política de la Comunitat respecte de l'Estat. Concretament, la ideologia present en els discursos d'investidura des de la primera legislatura (1983) fins a l'actual, la novena (2015), un total de tretze sessions d'investidura, ja que en la cinquena i vuitena legislatura hi va haver un canvi de govern a meitat període legislatiu i en la segona i tercera necessitaren dues sessions per investidura. En l'estudi tractem principalment els discursos dels candidats a president. A més, en les legislatures en què els resultats de les votacions donaven una majoria absoluta a un partit, també hem estudiat les intervencions d'un dels representants de cada partit, per poder tindre suficient material per comparar.

L'enfocament teòric utilitzat per a l'estudi és l'Anàlisi Crítica del Discurs, sobretot a partir de les conceptualitzacions i modelitzacions realitzades per Fairclough (1989, 2003) i Wodak (2002, 2006, 2007). A més, hem emprat l'anàlisi de *topoi* en l'enfocament metodològic, en què hem decidit escollir únicament dos *topoi* per mostrar de manera més clara les diferències en les tries lingüístiques dels oradors pertanyents als grups progressistes i conservadors.

Objectiu general: Demostrar que, a partir de la tria lingüística, la ideologia és present al llarg de tot el discurs parlamentari i crea modificacions en la societat.

Objectius específics:

- Analitzar els elements lingüístics que determinen la ideologia dels discursos parlamentaris.
- Crear un esquema d'elements lingüístics referents a *topoi* que es puga aplicar a tots els discursos parlamentaris establerts com a corpus.
- Demostrar, a partir dels resultats de l'anàlisi, que la ideologia marcada en cada discurs parlamentari determina les estructures de poder.

3.2. Preguntes de recerca

Una vegada establerts l'objecte d'estudi i objectius de l'estudi i definit el marc teòric en que s'emmarca aquest estudi, hem plantejat les preguntes de recerca següents que porten a la formulació de la hipòtesi:

1. Com es manifesta la idea de submissió a estructures estatals en els discursos parlamentaris? Hi ha *topoi* que incorporen l'imaginari col·lectiu d'idea de submissió? En quins aspectes?
2. Hi ha discursos que entenguen la Comunitat Valenciana com un espai polític propi? Quins *topoi* transmeten aquesta idea?

3.3. Hipòtesi

En aquest estudi hem formulat d'una hipòtesi *ex ante* doble resultat de les preguntes d'investigació especificades. Aquesta planteja que: (a) quan el partit (o partits) dominant a sistemes com les Corts Valencianes és d'ideologia conservadora, els *topoi* referits a la Comunitat Valenciana mostren submissió a estructures institucionals com l'Estat. Per contra, (b) quan el partit (o partits) dominant a sistemes com les Corts Valencianes defèn una ideologia progressista, els *topoi* referits a la Comunitat Valenciana mostren menys submissió a estructures institucionals com l'Estat.

3.4. Anàlisi de *topoi*

La metodologia utilitzada en aquest estudi es basa en l'anàlisi de *topoi*, el qual planteja que el significat dels discursos no és una realitat objectiva, sinó una convenció que depèn de les circumstàncies que l'envolten, així com també del seu orador i el seu receptor. Així, la interpretació d'un discurs és el resultat de la interacció del receptor i la seua ment amb els continguts d'aquest. Un discurs no fa referència directa a entitats objectives, sinó que és el punt de partida per a la creació d'espais mentals (interpretacions), el quals estan subjectes a canvis constants (Carbonell i Cortés, 2012: 23).

Per aquest motiu, la metodologia utilitzada en l'anàlisi d'aquest treball és l'anàlisi de *topoi*, a partir de la qual veurem quina repercussió tenen els discursos polítics en les persones.

3.4.1. Definició

L'anàlisi de *topoi* va ser impulsat per Maas, el qual basa el seu treball en Foucault (Burroughs, 2015: 485). Maas reconeix el poder dels discursos i la complexitat involucrada en la producció i disseminació d'aquests (Wodak and Meyer, 2001: 4). Aquest tipus d'anàlisi pretén identificar esquemes d'argumentació discursiva i esquemes de pensament que es troben en un discurs, ja que inclouen referències de "sentit comú", les quals determinen i construeixen la coherència dels arguments d'un discurs (Carbonell, 2012: 36) i pertanyen al coneixement col·lectiu que comparteix un grup de persones dintre d'una mateixa societat i cultura. Apel·lant al coneixement comú de les persones, els *topoi* afavoreixen la difusió de la ideologia que vol transmetre l'orador, considerada la dominant en el grup (Burroughs, 2015).

En l'Anàlisi Crítica del Discurs (ACD) s'han desenvolupats *topoi* de caràcter justificatiu dels arguments (van Dijk, 2001). En aquesta, els *topoi* es descriuen com connectors d'arguments que fan referència al coneixement previ del receptor. Segons Wodak i Meyer (2001), l'anàlisi de *topoi* és una manera de descobrir les premisses ocultes d'un argument:

Within argumentation theory, 'topoi' or 'loci' can be described as parts of argumentation which belong to the obligatory, either explicit or inferable premises. They are the content-related warrants or 'conclusion rules' which connect the argument or arguments with the conclusion, the claim. As such, they justify the transition from the argument or arguments to the conclusion (Wodak, i Meyer, 2001: 74).¹

A partir d'aquesta cita, entenem que un *topos* és (1) allò que justifica la línia argumental, de manera implícita generalment, ja que es troba fixat en una *doxa* comuna dintre d'una societat concreta. A més, (2) els *topoi* són entesos com a normes d'inferència. És a dir, es troben més lligats a conceptes que no a paraules, ja que un mateix *topos* pot explicar-se de distintes maneres (Grue, 2011: 115) i veure's des de diferents punts de vista.

¹ TRADUCCIÓ DE L'AUTORA: En la teoria de l'argumentació, els *topoi* (o *loci*) poden explicar-se com les parts d'una argument que pertanyen a les premisses obligatòries, tant implícites com explícites. Són les ordres relacionades amb el contingut o 'regles de conclusió' que connecten l'argument o arguments amb la conclusió, amb la interpretació. D'aquesta manera, actuen com a elements de transició entre una argument o arguments i la interpretació que en fan les persones (Wodak i Meyer, 2001: 74).

Així doncs, l'anàlisi de *topoi* és un mètode per explicar les justificacions que uneixen els conceptes generals amb els específics per crear un concepte abstracte o un model en un domini més concret (Grue, 2011: 115). Apel·lant a la *doxa* (o coneixement comú del receptor), els *topoi* enforteixen un argument (alineat amb els interessos de l'orador) i suggereixen la interpretació dominant en el context comunicatiu (Grue, 2011: 116).

La manipulació d'aquest *topoi* pot modificar la construcció social establerta, ja que la identitat social que comparteixen l'orador i el receptor es transmet en el discurs, (Carbonell, 2012: 27) i els oradors l'utilitzen per modificar-ne la interpretació.

Com veiem, els *topoi* s'utilitzen com a ferramenta de posicionament. Segons Carbonell (2012: 34), els *topoi* normalment s'utilitzen com a sinònim de *frame* (marc), ja que es troben lligats a un valor (es pot crear una escala a partir de la seua identificació i agrupació) i utilitzen el llenguatge com a acció social.

La noció de *topos* és fonamental per a la teoria de l'argumentació, ja que el discurs està format per una successió d'arguments, on un argument segueix l'altre com una successió de segments que es justifiquen fins aplegar a una conclusió (interpretació) (Carbonell, 2012: 34).

Podem apreciar *topoi* a partir de l'ordre de l'oració (van Dijk, 2003: 160), el lèxic, la fraseologia (categoritzada en positiva o negativa, segons allò que vol transmetre l'orador), els adverbis, l'ús de verbs modals, l'ús d'adjectius, la macroestructura i el context, entre d'altres (Carbonell, 2012: 30-32).

3.4.2. Delimitació

Dintre dels discursos de les Corts Valencianes trobem gran varietat de *topoi*. Tots estan relacionats entre si i generalment es repeteixen en gran part dels discursos independentment de la ideologia de l'orador, ja que tots es basen en els coneixements de la mateixa societat. Els *topoi* promouen nocions diferents segons la ideologia que l'orador defensa. Per a aquest treball hem delimitat dos *topoi* centrats en l'estructura política estatal:

Topos 1 (T1): Reclam d'autogovern.

Topos 2 (T2): Defensa d'autonomia dintre de l'Estat.

3.4.3. Mètode d'anàlisi

Per a aplicar l'anàlisi de *topoi* a aquest estudi hem buscat la materialització dels *topoi* en elements lingüístics. Després de la lectura de tots els discursos, hem decidit utilitzar els elements lingüístics més freqüents i significatius agrupats sota l'etiqueta d'un terme.

Dintre d'aquests etiquetes no trobem únicament substantius, sinó també fraseologia, conjunts de substantiu i adjectiu, derivacions, sintagmes, etc. Hem descartat tots aquells termes que, encara que estigueren relacionats amb la classificació etiquetada, no eren rellevants per a la nostra anàlisi. A més, hem afegit un tercer apartat, posicionament intermedi, per incloure tots aquells elements lingüístics que estaven inclosos dintre de *topos* 1 o 2 però que en aquest cas, segons el context que els delimitava, no feien referència a cap dels dos (veure annex 7.2.7.).

Amb aquesta classificació determinem quin *topoi* és el predominant en cada ideologia. Trobem, doncs, la mateixa etiqueta en més d'una classificació, ja que hem classificat les manifestacions lingüístiques depenent del context i els elements dels quals van acompanyades, pel que un mateix element lingüístic pot fer referència al *topos* 1, al 2 o tenir un posicionament intermedi. Per exemple, termes com "Estatut d'Autonomia" o "Estat d'Autonomia", els quals estan inclosos dintre de l'etiqueta "Autonomia", poden estar classificats en les tres columnes, segons el context, elements que els acompanyen i les inferències del text en conjunt. Els termes en què hem agrupat els elements lingüístics són els següents:

<i>Topos 1</i>
1. Administració
2. Autonomia
3. Ciutadania
4. Competència
5. Estatut
6. Generalitat
7. Govern
8. Institució

9. Nació
10. País
11. Poble
12. Regió
13. Terra
14. Transferència

Taula 2: Esquema d'elements lingüístics referents al *topos 1*.

<i>Topos 2</i>
1. Administració
2. Centralista
3. Comunitat
4. Constitució
5. Espanya
6. Estat
7. Europa
8. Govern
9. Institució
10. Nació
11. País
12. Poble
13. Regió
14. Terra
15. Transferència

Taula 3: Esquema d'elements lingüístics referents al *topos 2*.

Posicionament intermedi	
1.	Administració
2.	Govern
3.	Institució
4.	País
5.	Poble
6.	Terra

Taula 4: Esquema d'elements lingüístics referents al posicionament intermedi.

Una vegada acotats els elements lingüístics que fan referència a cada *topos* hem codificat els textos amb el programa MAXQDA per obtenir el nombre exacte de vegades que es fa referència a cada *topoi* en els discursos. Aquesta codificació l'hem fet agrupant els discursos en dos grups, conservadors i progressistes, segons els el partit al que pertanyien els seus oradors, per ajustar-nos a la hipòtesi inicial. A més, també hem marcat segments complets, és a dir, oracions completes o paràgrafs sencers, que feien referència a alguns dels dos *topoi*:

Ex.: “La meua fe en l'autogovern és ferma” [Segment de *Topos* 1: Legislatura IX, grups progressistes].

“L'execució sense retards de les premissions del primer pla nacional de carreteres pel que respecta a les autovies valencianes (completant el tram de l'autovia València-Madrid des de Caudete a Honrubia)” [Segment de *Topos* 2: Legislatura III, grups progressistes].

Una vegada codificats tots els discursos i agrupats per ideologia, hem extret taules amb la freqüència d'aparició dels elements lingüístics referents a cada *topos* dividits per legislatures, per poder analitzar-ne posteriorment l'evolució. També hem extret taules amb tots els segments i elements lingüístics codificats i, per últim, hem calculat freqüències per als elements emmarcats dintre de cada terme, classificats de la mateixa manera que en les taules anteriors.

Amb aquest procediment volem demostrar empíricament la hipòtesi.

3.5. Corpus

Hem decidit analitzar els discursos d'investidura perquè en tots ells podem observar un grau major de manipulació i demagògia, ja que en aquests es fan promeses

carregades de *topoi* per a la legislatura que inicien. També perquè aquests, atesa la importància política i la repercussió que assoleixen en els receptors, han estat preparats prèviament.

En aquests discursos, trobem gran varietat de *topoi* identificats dintre de distints temes, però en aquest cas decidirem centrar-nos únicament en aquells que fan referència a l'estructura política estatal. Decidirem emprar aquest mètode quantitatiu, ja que ens permet perseguir una descripció més exacta d'allò que ocorre en la realitat social, recoçar-nos en tècniques estadístiques i concentrar-nos en la construcció d'un coneixement objectiu. A més, com que la ideologia impartida en els discursos polítics modifica indirectament les pràctiques socials, considerarem comprendre el nostre estudi des d'un paradigma crític, perquè el propòsit d'aquest és oferir respostes als problemes i millorar o canviar les pràctiques socials.

3.5.1. Les Corts Valencianes

Les Corts Valencianes és l'òrgan legislatiu de la Generalitat Valenciana que representa el poble valencià, per mitjà de diputats i diputades, elegits per sufragi universal, lliure, igual, directe i secret cada quatre anys.

La denominació de les Corts apareix de la voluntat de recuperació de la denominació històrica, però les seues competències, funcionament i sistema de representació són distints.

Les Corts Valencianes es regulen en el capítol II del títol III de l'Estatut d'Autonomia, des de l'article 21 al 26. Aquesta compta amb un Reglament, aprovat el 18 de desembre de 2006, el qual en regula tant l'organització com el funcionament. El primer Reglament de les Corts es va aprovar durant l'etapa de transició. Des d'eixe moment s'ha modificat en diverses ocasions fins que se'n va aprovar la versió actual en 1994.

Després del període de transició i de l'aprovació de la Constitució Espanyola, les Corts es constituïren per primera vegada l'any 1983, sota la presidència d'Antonio García Miralles. Des d'aleshores han esdevingut nou legislatures:

Legislatura	Període
Legislatura I	1983-1987
Legislatura II	1987-1991
Legislatura III	1991-1995
Legislatura IV	1995-1999
Legislatura V	1999-2002
Legislatura VI	2002-2007
Legislatura VII	2007-2011
Legislatura VIII	2011-2015
Legislatura IX	2015-actualitat

Taula 5: Períodes de les legislatures.

En aquest òrgan també se celebren les sessions parlamentàries per a la investidura del president de la Generalitat, el nostre corpus d'estudi. De les sessions celebrades en aquestes nou legislatures, per al nostre estudi cal destacar el canvi de president de la Generalitat a meitat de la cinquena legislatura (2002), quan José Luís Olivas Martínez va succeir Eduardo Zaplana Hernández-Soro, perquè Eduardo Zaplana va passar a ser Ministre del Govern Central, i el canvi a principis de la vuitena legislatura (2011), en què Francisco Enrique Camps Ortiz va ser succeït per Alberto Fabra Prat, com a conseqüència de les investigacions de casos de corrupció en el partit. En ambdós casos els presidents eren representants del Grup Parlamentari Popular.

Dintre d'aquests períodes legislatius, també hem de considerar l'entrada de l'Estat Espanyol a la Comunitat Europea el gener de 1986. Aquest fet no afecta directament el funcionament de les Corts Valencianes, però és rellevant en el nostre estudi, ja que aquesta inclusió canvia el caràcter dels discursos.

3.5.2. Discursos d'investidura

Els discursos d'investidura analitzats pertanyen a les sessions plenàries següents:

Legislatura	Sessió plenària	Data
Legislatura I	Núm. 2	22/06/1983
Legislatura II	Núm. 2	20/07/1987
	Núm. 3	21/07/1987
Legislatura III	Núm. 2	08/07/1991
	Núm. 3	09/07/1991
Legislatura IV	Núm. 2	30/06/1995
Legislatura V	Núm. 2	16/07/1999
	Núm. 139	22/07/2002
Legislatura VI	Núm. 2	18/06/2003
Legislatura VII	Núm. 2	25/06/2007
Legislatura VIII	Núm. 2	16/06/2011
	Núm. 7	26/07/2011
Legislatura IX	Núm. 2	23/06/2015

Taula 6: Sessions parlamentàries dels discursos analitzats.

No especificuem els noms ni partits polítics dels oradors ja que no es considera rellevant per a la verificació o refutació de la hipòtesi plantejada. Això no obstant, en l'Annex 7.1. trobem una taula amb el nom dels partits a què corresponen els discursos analitzats.

4. Anàlisi

4.1. Resultats i interpretació

Els resultats de l'anàlisi es troben en els annexos, entre els quals destaquem l'annex 7.2.1. Nombre total d'elements lingüístics per *topoi*, 7.2.2. Nombre total d'elements lingüístics per *topoi* i legislatura i 7.2.3. Nombre total de *topoi* per discurs.

A més, en els annexos 7.4., 7.5., 7.6., 7.7. i 7.8. trobem els segments referents al *topos* 1, els segments referents al *topos* 2, la freqüència dels elements lingüístics, els elements lingüístics i els percentatges resultants, respectivament. Tots aquests estan classificats en dos grups, progressistes i conservadors, segons l'ordre de les legislatures.

A partir dels resultats especificats en aquests annexos observem poca representació de *topoi* en la primera legislatura dels grups conservadors, sent n=26 per al *topos* 1 i n=36 per al *topos* 2. A partir d'aquesta legislatura es mostren fluctuacions en els resultats dels grups parlamentaris d'ideologia conservadors. En les legislatures inicials d'aquests grups predomina l'ús del *topos* 1 (L2: n=184, L3: n=195, i L4: n=179). No obstant això, els resultats del *topos* 2 no són molt inferiors a aquests (L2: n=155, L3: n=158, i L4: n=158). Aquest fet és resultat de la suma dels *topoi* del grup parlamentari nacionalista de dretes, el qual va obtenir representació a la Cambra des de la segona fins a la quarta legislatura de les Corts (1987-1999). Aquest grup defensava l'autogovern de la comunitat, encara que definien la nació com a part de l'Estat central:

“No hem d'oblidar, i aquesta Cambra menys que ningú, que els valencians som per tot tipus de raons una nació dins d'un Estat” [Segments de *Topos* 2, Legislatura III, grups conservadors].

Destaquen els usos d'elements lingüístics classificats en Autonomia (L2: n=41), Comunitat (L3: n=91) i Govern (L4: n=42), mentre que són poc freqüents les referències a Tranferència (L3: n=0) o Espanya (L3: n=5).

A partir de la Legislatura V, quan un únic grup d'ideologia conservadora guanya la majoria absoluta, i per tant és l'únic representant de la ideologia conservadora en les Corts fins la Legislatura VI, predomina l'ús d'elements lingüístics referits al *topos* 2 (L5.1: n=77, L5.2: n=128, L6: n=93, L7: n=57) davant els del *topos* 1 (L5.1: n=67, L5.2: n=98, L6: n=83, L7: n=37). Dintre d'aquests destaquen els resultats del L5.2, els quals es troben determinats pel canvi de president de la Generalitat l'any 2002. En aquest any, el president investit l'any 1999 va passar a ser ministre de l'Estat, pel que es va elegir un altre representant del seu partit com a president de l'autonomia. Per aquest

motiu, veiem un increment en l'ús d'elements lingüístics compresos en Nació (n=14), fent referència a totes les autonomies com a conjunt, i en Comunitat (n=68), per remarcar que l'autonomia forma part d'un sistema més gran com és l'Estat.

En la vuitena legislatura és on trobem majors diferències en aquests grups. La primera part d'aquesta legislatura mostra resultats favorables per al *topos* 2 (n=187), front al *topos* 1 (n=115). En aquest cas torna a produir-se un canvi de president a l'inici de la legislatura, l'any 2011. Durant la segona part de la legislatura advertim un increment del *topos* 1 (n=55) front al *topos* 2 (n=32). Aquest canvi de president pràcticament a l'inici de la legislatura ve determinat pels casos de corrupció del partit governant. A partir d'aquest moment, aquest partit, i els grups conservadors en general, modifiquen el seu discurs i tendeixen a mostrar més *topoi* referents a l'autogovern, o vist des d'una altra perspectiva, menys *topoi* referits a la submissió de l'autonomia dintre de l'Estat. S'opta per l'ús predominant d'elements lingüístics referents a Ciutadania (n=24), Govern (n=24), Administració (n=17), Autonomia (n=16) i Generalitat (n=14).

Quant a la legislatura actual, els grups conservadors no mostren gaire diferència entre els usos d'elements lingüístics referents al *topos* 1 (n=84) i el *topos* 2 (n=99), encara que observem que torna a ser predominant l'ús d'aquells classificats al segon *topos*, sobretot per l'entrada de nous grups conservadors amb representació en la Generalitat i les Corts. Destaca l'ús dels elements lingüístics dintre de Govern (n=19) per al *topos* 1, i dins de Comunitat (n=38) i Espanya (n=18) per al *topos* 2.

Quant als grups progressistes observem més uniformitat en l'ús d'elements lingüístics. Aquests mostren una tendència al *topos* 1 en les primeres legislatures (L1: n=262, L2: n=229, L3: n=145, L4: n=205, L5.1: n=136, L5.2: n=234), davant dels usos referents al *topos* 2 (L1: n=91, L2: n=66, L3: n=106, L4: n=104, L5: n=104, L5.2: n=131). D'aquestes destaca especialment la quarta legislatura, en què els resultats per al *topos* 1 són molt superiors als del *topos* 2. En aquesta destaca l'ús d'elements lingüístics emmarcats dintre de Generalitat (n=54), Govern (n=44) i Ciutadania (n=31). Aquest fet ve donat per l'entrada de noves propostes per part de la Unió Europea, tals com la moneda comuna i el mercat lliure (veure annex 7.3.4.). Front a aquestes temàtiques els grups progressistes opten per donar importància al govern de l'autonomia, fet que incrementa l'ús d'elements lingüístics del *topos* 1, com veiem ací:

“Hui moltes decisions es prenen a Brussel·les, i és veritat, però moltes decisions es prenen ací i tal vegada les més importants” [Segments de *Topos 1*, Legislatura IV, grups progressistes].

En aquests grups destaquen les legislatures centrals, on s’observa un increment del *topos 2* (L6: n=140, L7: n=149) davant els resultats del *topos 1* (L6: n=144, L7: n=129). Destaca sobretot la setena legislatura, ja que és l’única en què el *topos 2* supera l’1. Destaquen els elements lingüístics dintre de Comunitat (n=55), Espanya (n=27) i Estat (n= 18) referents al *topos 2*. En aquest cas, segons els discursos codificats en l’annex 7.3. referents als grups progressistes de la setena legislatura, trobem que s’ha acceptat que la comunitat forma part de l’Estat i de la Unió Europea. A més, també observem que ja no es parla de Competències (n=2), perquè assumeixen que la transferència d’aquestes ja ha finalitzat i el sistema és estable d’aquesta manera.

Finalment, percebem la recuperació de l’ús d’elements lingüístics referents al *topos 1* en les últimes legislatures (L8.1: n=131, L8.2: n=144, L9: n=247) en comparació amb els del *topos 2* (L8.1: n=67, L8.2: n=84, L9: n=101). És significatiu el resultat de la segona part de la vuitena legislatura, pel mateix motiu explicat en els grups conservadors en aquesta legislatura, els casos de corrupció del partit de la presidència que, com a conseqüència, impulsaren l’ús d’elements lingüístics referents al *topos 1*, com són tots aquells agrupats en Generalitat (n=46), Poble (n=16) i Ciutadania (n=13) principalment.

4.2. Verificació de la hipòtesi

Després de l’anàlisi de resultats i la interpretació d’aquests, podem respondre a les preguntes de recerca formulades prèviament a la hipòtesi. Podem afirmar que els oradors, sobretot en els partits conservadors, mostren submissió a estructures estatals mitjançant la materialització dels *topoi* en elements lingüístics presents en els discursos parlamentaris. Alguns elements lingüístics que incorporen l’imaginari col·lectiu de la idea de submissió s’emmarquen dintre de: “Comunitat”, “Espanya,” (“Govern”) “Central”, “Constitució” i “Europa”.

D’altra banda, els grups progressistes destaquen per utilitzar *topoi* que transmeten la idea de Comunitat Valenciana com a espai polític propi. Utilitzen principalment elements lingüístics emmarcats dintre de “Competència”, “País”, “Nació”, “Estatut” i “Autonomia”. Dintre dels grups progressistes, també trobàvem casos en què els elements lingüístics presentaven una major referència a la separació de l’Autonomia del

Govern Central, mentre que en altres, l'Autonomia era entesa com una part de l'Estat, però amb competències pròpies.

Segons el nombre total d'elements lingüístics per *topoi* (annex 7.2.1.) obtinguts de la codificació dels textos, els grups parlamentaris progressistes utilitzen majoritàriament el *topos* 1 (n=2000) front al *topos* 2 (n=1135). D'altra banda, els grups parlamentaris conservadors fan un ús major del *topos* 2 (n=1171) davant del *topos* 1 (n=1129).

Cal destacar que la diferència entre el nombre total d'elements lingüístics classificats en el *topos* 1 i 2 és menor en els grups conservadors (T1: n=1129; T2: n=1171) que en els progressistes (T1: n=2000; T2: n=1135). Això no obstant, seguint les dades extretes de l'anàlisi podem concloure que la nostra hipòtesi formulada prèviament és certa; quan el partit (o partits) dominant a sistemes com les Corts Valencianes és d'ideologia conservadora, els *topoi* referits a la Comunitat Valenciana mostren submissió a estructures institucionals com l'Estat. I, a més, quan el partit (o partits) dominant a sistemes com les Corts Valencianes defèn una ideologia progressista, els *topoi* referits a la Comunitat Valenciana mostren menys submissió a estructures institucionals com l'Estat.

5. Conclusions

Com hem pogut comprovar en els resultats del nostre estudi, la ideologia de cada grup parlamentari respecte a l'estructura estatal és present al llarg de tots els discursos d'investidura.

Per fonamentar aquesta idea, hem basat el nostre estudi en l'Anàlisi Crítica del Discurs. Una vegada finalitzat el treball, podem afirmar que aquest fonament ha estat tot un descobriment per a nosaltres. Aquest tipus d'anàlisi ens ha ajudat a mantenir un punt de vista escèptic, necessari per a la realització de l'estudi. També ens ha ajudat a comprendre que la inclusió de la variant cognitivosocial és fonamental en l'anàlisi de discursos polítics i la comprensió que n'hauria de tenir un traductor per fer les tries corresponents.

Quant a la metodologia, hem utilitzat l'anàlisi de *topoi* per determinar la ideologia predominant en cada discurs polític a través de la localització de les tries lingüístiques que fan referència a aquests en els discursos d'investidura. Aquestes tries lingüístiques no sempre es fan expressament amb la intenció de influir en la societat, sinó que de vegades, l'orador ho fa de manera inconscient, ja que pertany a un grup (partit polític) que indirectament també determina el seu discurs. No ha estat fàcil utilitzar aquest tipus d'anàlisi contrastiva com a metodologia, ja que està subjecta a distintes interpretacions quant a la classificació dels elements lingüístics en un *topos* o l'altre.

A més, el temps i l'espai en què es defineixen els termes també afecten la interpretació d'aquests. Per aquest motiu, en l'anàlisi hem tingut en compte factors com el context i el moment en què s'oralitzen aquests discursos per determinar què estava passant aleshores i per què s'utilitzava aquest terme i no un altre, o per què un era més freqüent que altre, ja que depenent d'aquests aspectes la classificació podia canviar.

Una vegada establert l'instrumentari lingüístic com a model d'anàlisi que es poguera aplicar a tots els discursos, els resultats finals no són els que esperàvem quan plantejàrem la hipòtesi. Esperàvem que les mostres de *topos* 2 superaren amb escreix al *topos* 1 en els grups conservadors i, com hem pogut observar, no ha sigut així; la diferència és pràcticament insignificant comparada amb els resultats dels grups progressistes.

A més de demostrar la nostra hipòtesi, també hem pogut respondre les nostres preguntes d'investigació prèvies a aquesta. Quant a la pregunta de com es manifesta la idea de submissió a estructures estatals i quins *topoi* ho demostren, podem argüir que en el cas del nostre estudi, són els resultats referents al *topos 2* els que mostren aquesta submissió, sobretot quan els elements lingüístics emmarcats dintre d'aquest fan referència al Govern Central (mencionat constantment com "Madrid"), a Espanya (fent referència a l'Estat) o a la Unió Europea. L'entrada a la UE suposa un canvi en els discursos parlamentaris, ja que el *topos 2* passa de mostrar submissió únicament a un sistema més gran com és l'Estat, a mostrar un altre grau de submissió a un sistema major, la Unió Europea, per tant l'autonomia passa a estar sota un doble grau d'obediència.

D'altra banda, quant a la resposta a la segona pregunta de recerca, que plantejava si hi ha discursos que entenguen la comunitat com un espai polític propi i quins *topoi* ho transmeten, podem respondre el contrari que en l'anterior. En aquest cas, ho mostren els resultats referents al *topos 1*, especialment quan s'utilitzen els elements lingüístics emmarcats dintre de país amb connotacions nacionalistes. Aquest ús és dominant en els grups més progressistes.

Pel que fa a l'abast de l'estudi, veiem que l'anàlisi realitzada ha complert amb els objectius establerts inicialment, ja que hem demostrat que, a partir de la tria lingüística, la ideologia és present en al llarg de tot el discurs parlamentari i fa referència, implícitament, a les preferències del representant del grup parlamentari en quant a l'organització de l'Estat.

També, seguint la metodologia aplicada en aquest estudi i establint un major nombre de *topoi*, a més dels que defineixen l'estructura política estatal, com bé poden ser els referents a la dona, l'economia, infraestructures, finançament o polítiques industrials, entre d'altres, aconseguiríem comprendre més temes d'estudi, els quals, a partir d'elements lingüístics, en permetrien obtenir un major nombre de resultats per demostrar que la ideologia que intenta impartir un orador és present a tot el discurs.

En aquest estudi hem aconseguit complir els objectius plantejats prèviament a la realització d'aquests. Com veiem en els resultats hem demostrat, mitjançant dades rigoroses extretes de la codificació dels discursos d'investidura, que la ideologia és

present al llarg de tot el discurs parlamentari a través de l'instrumentari lingüístic emprat.

Concretament, hem definit els elements lingüístics que feien referència a un dels dos *topos* definits en la metodologia per determinar la ideologia predominant en els dos grups parlamentaris, progressistes i conservadors. A més, hem creat un esquema d'elements lingüístics referents a *topoi* que es pot aplicar a tots els discursos parlamentaris del corpus. Per últim, a partir dels resultats de l'anàlisi, hem demostrat que la ideologia marcada en cada discurs parlamentari determina la situació de la Comunitat Valenciana respecte de l'Estat.

Per concloure, cal afegir que, una vegada finalitzat aquest estudi, animem a futurs investigadors a utilitzar la combinació d'Anàlisi Crítica del Discurs i l'anàlisi de *topoi* en discursos de contingut polític i difusió pública. També, proposem utilitzar el model d'anàlisi dissenyat per a aquest estudi, ja que està creat objectivament per poder-se aplicar a altres projectes amb el mateix objecte d'estudi i objectius semblants. En aquest estudi sols hem tractat un tema, les manifestacions ideològiques i de poder presents en els discursos d'investidura, però, com hem dit, es poden tractar molts més. Proposem començar per la dona, ja que en institucions com les Corts Valencianes no tenen pràcticament representació i, encara que a les últimes legislatures sí que s'observa una major presència de la figura de la dona, tant en ponències orals, com en el llenguatge inclúsiu utilitzat en els discursos o la el nombre de representants femenines, encara no hi existeix paritat. Aquesta investigació és idònia com a base d'una recerca des d'una paradigma actiu que aplique iniciatives per canviar aquesta situació. Per exemple, una investigació que determine quines serien les tries lingüístiques adequades per tal que la dona estiguera completament integrada dintre del marc polític i no en una posició inferior i amb menys representació, com actualment.

6. Bibliografia

6.1. Obres de referència

- Burroughs, Elaine. (2015). The Discourse of Controlling "Illegal Immigration" in Irish Parliamentary Texts. *Journal of Language and Politics*, 14:4, 479-500.
- Calsamiglia, Helena i Tusón, Amparo (1999). *Las cosas del decir: Manual de análisis del discurso*. Barcelona: Editorial Ariel.
- Carbonell, Ovidi (2012). Translation and Social Construction: Conceptual Blending and Topicality in Translator Positioning. En Isabel García-Izquierdo i Esther Monzó (Eds.), *Iberian Studies on Translation and Interpreting* (Vol. 11) (pp. 23-50). Oxford, Bern, Berlin, Bruxelles, Frankfurt am Main, Nova York, Viena: Peter Lang.
- Escandell, M. Victoria (1996). *Introducción a la pragmática*. Barcelona: Editorial Ariel.
- Fairclough, Norman (1989). *Language and Power*. Nova York: Longman Group.
- Fairclough, Norman (2003). *Analysing Discourse*. Londres: Routledge.
- Fuentes, Ivonne (2009). La argumentación y las emociones en el debate televisivo. *Revista Signos*, 42(70), 171-195.
- Grue, Jan (2011). False Dichotomies of Disability Politics: Theory and Practice in the Discourse of Norwegian NGO Professionals. *Journal of Language and Politics*, 10:1, 109-127.
- Van Dijk, Teun A. (1984). *Prejudice in Discourse: An Analysis of Ethnic Prejudice in Cognition and Conversation* (Vol. 3). Amsterdam: John Benjamin Publishing Company.
- Van Dijk, Teun A. (1994). *Análisis Crítico del Discurso*. Paper presented at the Discurso, Poder y Cognición Social, Cali.
- Van Dijk, Teun A. (1999). Argumento: El análisis crítico del discurso. *Anthropos*, 186, 23-36.
- Van Dijk, Teun A. (2001). Critical Discourse Analysis. En Deborah Tannen, Deborah Schiffrin i Heidi E. Hamilton (Eds.), *The Handbook of Discourse Analysis* (pp. 352-371). Oxford: Blackwell
- Van Dijk, Teun A. (2003). La multidisciplinariedad del análisis crítico del discurso: un alegato en favor de la diversidad. En Ruth Wodak i Michael Meyer (Eds.), *Métodos de análisis crítico del discurso* (pp. 143-177). (Trad. Tomás Fernandez i Beatriz Eguibar). Barcelona: Gedisa (Original en anglés, 2001).
- Van Dijk, Teun A. (2005). Ideología y análisis del discurso. *Revista Internacional de Filosofía Iberoamericana y Teoría Social*, 10:29, 9-36. (Trad. Ana Irene Méndez) (Original en anglés, 2004).
- Weber, Max (1978). *Economy and Society*. Los Angeles, Londres: Universitat de California.
- Wodak, Ruth (2002). Aspects of Critical Discourse Analysis. *Zeitschrift für Angewandte Linguistik - ZfAL*, 36, 5-32.
- Wodak, Ruth (2006). Mediation between Discourse and Society: Assessing Cognitive Approaches in CDA. *Discourse Studies*, 8, 179-190.

Wodak, Ruth (2007) *What is Critical Discourse Analysis?/Entrevistador: G. Kendall*. Forum: Qualitative Social Research (Vol. 8, No. 2, Art. 29).

Wodak, Ruth, i Meyer, Michael (2001). *Methods of Critical Discourse Analysis*. Londres: SAGE Publications.

6.2. Consultes electròniques

Generalitat Valenciana: Conselleria de Transparència, Responsabilitat Social, Participació i Cooperació. (2015). Les Corts Valencianes. Recuperat el 12 de maig de: <http://www.justicia.gva.es/va/web/elsfurs/la-comunitat-valenciana/las-instituciones/les-corts-valencianes>

Les Corts Valencianes (2015). Corts Valencianes. Recuperat el 12 de maig de: http://www.cortsvalencianes.es/cs/Satellite/Layout/Page/1260974712322/Presen-tacion.html?lang=ca_VA

Les Corts Valencianes (2016). Diari de Sessions. Recuperat el 12 de maig de: http://www.cortsvalencianes.es/dscvval/formularioSumarios_v.htm